

Kallio, Miksteemur

Alma ja Siisma.

Uusi laulu.

Kuvaelma kertomus.

Rauhan muistutukseksi, ajaallijessa elämässä
ijankaikkisesti
pysyvän rakkausliiton tekemiseen.

Kirjoittanut
A. S. Kallio.

J. Griksou'in kustannuksella.

I:nen vihko.

Tampereen
kaupunginkirjasto

3588 Ald Tampereella,

Dång & Stråhlberg'in kirjapainossa, 1889.

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto

100: -

Alma ja Hilma.

1.

(Lauletaan kuin: „Ah jos synnin unesta“).

1. Kauniin wirran rannalla, noin tapahtuneen luulin,
Niinkuin vanhan kansan runon, kertoneen jo kuulin.

2. Oli pariskunta tefi, asuntonsa siellä,
Johon kaffi omenapuuta, istuttivat vielä.

3. Toisen niistä myrsky kaatoi, kukoistuksesjansa,
Toinen vielä vanhanakin, pysyi voimassansa.

4. Tämä niinkuin emustaisi, tulevaisuutensa,
Run hee vielä nähdä saivat, tyttö lapsijansa.

5. Kaffi tyttöä syttyi heille, siellä eläisjansä,
Toinen Alma toinen Hilma olivat nimeltänsä.

6. Alma neito vanhempi, hän kasvoi kodijsansa.
Niinkuin kedon kulkainen, on kaunis kaswoistansa.

7. Posket niinkuin aamu rusko, hohti punosjansa.
Silmät niinkuin sini kukat, kiilsi loistosjansa.

8. Reippaasti ja iloisesti, itsensä hän käytti,
Mutta lomea mielisyytä, myös luonnossjansa näytti.

9. Tanssija hän waan rakasti, ja nuuta huwitusta,
Sointoja lauluja juloisia, ja waatteen kaunistusta.

10. Alman ääni kaikuwa, se sointui laulaisfansa,
Niinkuin häisjä pillit soiwat yhteen wiulujen kanssa.

11. Alman äänen sointumista, kansa ihmehteli,
Ja sen muodon kaunetta, kaikki ihanteli.

12. Vanhempansa toimittiwat, kouluun hänen vielä,
Raisken taiteellisuutta, hän hywin oppi siellä.

13. Nuori koulun opettaja, siellä juloisesti,
Suostui Almaa rakastamaan, sydämmellisesti.

14. Näin hän puhui Almalle, oi Alma neitoseni,
Jos nyt sinun ijäiseksi, saisin omakseni.

15. Että meisjä rakkaus, niin paljon waikuttaisi,
Ettei meitä kuolemakaan, vielä eroittaisi.

16. Waan jos jumalisesti, mee täällä eläijimme,
Niin mee taiwaan ilossa, yhdessä olisimme.

17. Alman mieli kokonansa, muuttui iloiseksi,
Kun hän opettajallensa, pääjee morsiammeksi.

18. Alma lupas miehellensä, kaikkein rakkaammasti,
Minä olla uskollinen, kuolin päiwään asti.

19. Mutta jumalisuutta, ei Alma hnomannutkaan,
Taiwaan ilon yhteyttä, ei hään muistanutkaan.

20. Niinkuin rakkauden liiton, moni aikaa täällä,
Että muu kuin kuolema, voi erottaa maan päällä.

21. Mutta jos niin täältä jitten, kuolema erottaisi,
Että toinen synnin tähden, kadotuksen saisi.

22. Mutta toinen uskosta, jaa taivaan iloon tulla,
Josja mitään murhetta, ei nähdä eikä kuulla.

23. Niin on sängen ikävää, kun jälkeen kuolemansa,
Eroitettuna suremaan, jää onnettomuuttansa.

24. Se on hauskaa taivahaassa, nähdä sekä kuulla,
Kun jaa viikat rakastajat, yhteen iloon tulla.

25. Opettaja kihlasi, nyt Alman iloisesti,
Pyshväiseen rakkauteen, ijanaittisesti.

26. Tästä Alman vanhemmat Nyt iloisesti tuli,
Kun hee Alman naimiseen, Näin kihlatuksi kuuli.

27. Waan nyt täytti ulkomaille, lähtea opettajan,
Sielä tuli miipymään, hän koko vuoden ajaan.

28. Korkeampia taitoja, hän oli oppimassa,
Alman uskollisuutta, myös kojettemassa.

29. Sillä aikaa Alma tuli, häihin kutsutuksi,
Sielä Alman uskollisuus, tuli muutetuksi.

30. Nyt se komea Alma häissä, tanssi reippaammasi,
Sekä onnen toivotuksia, lauloi sointuvasi.

31. Kun hää talon omistaja, nuori jota herra,
Sielä Alman nähdä sai, nyt ensimmäisen kerran.
32. Niin hän tahtoi tanssia, nyt Alman kanssa sielä,
Eylisjansä hywäillä, ja puhutella wielä.
33. Kuules nuori neitonen, nyt tässä puhun sulle,
Etkös tule ratas neito, morsijammejki mulle,
34. Kartanot ja tawarani, kaikki kun on mulla,
Pitää ikuisesti sinun, omaksesi tulla.
35. Alma suostui raffauteen, jota herran kanssa,
Eikä enään muistatut, entistä juhloansa.
36. Alma luuli tulewansa, onnellisemmaksi,
Kun hän pääsee jota herran, tawaran haltiaaksi.
37. Silloin Alma kihlattiin, sen jäskeen kuulutettiin,
Romeo juuri häitten juhla, jitten valmistettiin.
38. Kun nyt jitten määrätty, hää päivä tuli juuri,
Silloin sinne kokoon tuli, herrain seura juuri.
39. Nyt se Alman vanhemmille, oli ihmeellinen,
Kun näin Alma mailmassa, oli onnellinen.
40. Alma siitti waatteisiin, nyt oli waatetettu,
Kullan koristuksilla, hän oli kaunistettu.
41. Piilit Torwet Wiulut sielä, jowat ihanasti,
Alman päässä morsius ruumi, loisti lomeasti.

42. Alma astui wihille, nyt julhasensa kanssa,
 Waan hän silloin kowan waiwan, tunsi ruumiisensa.
43. Kun nyt Pappi wihki janoja, luki taitawasti,
 Alma kaatui pyörtyneenä, maahan kauheasti.
44. Kihla jormus pantiin sütte, Alman jormeen vielä,
 Mutta laikki kunnastellen peljästyivät sielä.
45. Silloin soitot lakkasi, ja häitten toimitukset,
 Alman päältä riisuttiin, pois morsius kunnistukset.
46. Alma waipui kuolemaan, nyt niinkuin uneen juuri,
 Tässä muutos tapahtui, nyt kamala ja juuri.
47. Kuolleena pois kannettiin, hän ulko kunnioitukseks,
 Siffi, kuin hän wiihin wietin, hantain pohjoisaks.
48. Komeasti haudattiin, se Alman ruumis sielä,
 Raikki häntä itkivät, nyt surusansa vielä.
49. Waan kun sulho wasia kuuli, hänen elämänsä.
 Että hän niin ennen jätti, toijen ystäwänsä.
50. Niin hän pian unhottikin, juuri luomostansa,
 Surwitteli itsiänsä, muitten tyttöjen kanssa.
51. Opettaja kotiansa, vuoden jälkeen tuli,
 Kun hän tämän kertomuksen, Almasta nyt kuuli.
52. Niin hän sitten unhohti, pois naimis astiansa,
 Eikä koskaan liittoo tehny, muitten tyttöjen kanssa.

2.9/4-39. W. Nurmen 3.

53. Mutta Ulman vanhemmat, ne ajatteli vielä,
Kuinka sienee Ulman laita, tuonelassa siellä.

54. Mutta Hilma nuoria tyttö, kun hään totonansa,
Sijarensa kuolemasta, oli surusjansa.

55. Niin hän kerran pimiällä, yöllä maatesjansa,
Ulman olon tuonelassa, näki unesjansa.

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto